

Őszikék 21. század – Témakép

VASSNÉ SZABÓ ÁGOTA ANZIKSZ AZ ŐSZNEK

ERDŐS PÉTER
NAPLEMENTE ARATÁSKOR
olaj, 80 x 140 cm

A szikkadt tarlón szalmából göngyölt magának derékaljat a nyár.
Sárgán várnak a vágott rendek, és a szúrós szőnyegen,
a hőségben bálák hevernek – látszólag élettelen.
De lélegeznek.
Magukba szívják a fényt, s szálaik közé a párolgó reményt,
hogy pajtáikban illatoznak majd.
Mikor a tejszagú csendek lábujjhegyen a szobába telepednek,
s kutya gömbölyödik a kályha elé.
Miközben a harangok vecsernyét vernek,
s az árnyak barnán ölelkeznek estefelé.
A nyár a gólyákkal – fél lábon – az indulásra vár.
Este hanyatt dől a boglyaágyon, zsebébe hulló csillagokat gyűjt.
Apró lábakon neszez az augusztusi éjben,
s nappal a csókjától érik a fűt.
Lassan pakolni kezd.
Viszi a meleg estét, viszi a virágillatot.
Némává teszi a tücskök testét,
s párjának dúdolni már a vadgalamb se fog.
Bezárkózik mindenki lassan az őszbe,
remélve még néhány langyos napot,
dércsípte kökény és csipkeágot, pókhálón rezgő harmatot.
Még itt lustálkodik a nyár.
Búcsúzóul szőnyeggé sző sok színpompás napot.
Sárguló levelekből sodor az ősznek üdvözlőlapot.
Mikor a vizek fölé hajol, hogy bennük arcát mossa meg,
a hajnali fény – már derengve – sápadtan remeg.
Kócos, napszíttá hajában szomjas, poros pipacs virul,
s válláról lecsúszik a pruszlik,
ahogy gyermekeinek – fakult szemekkel – búcsúdalt dalol.

Szeged, 2015.

Erdős Péter különdíjas